

Early Journal Content on JSTOR, Free to Anyone in the World

This article is one of nearly 500,000 scholarly works digitized and made freely available to everyone in the world by JSTOR.

Known as the Early Journal Content, this set of works include research articles, news, letters, and other writings published in more than 200 of the oldest leading academic journals. The works date from the mid-seventeenth to the early twentieth centuries.

We encourage people to read and share the Early Journal Content openly and to tell others that this resource exists. People may post this content online or redistribute in any way for non-commercial purposes.

Read more about Early Journal Content at http://about.jstor.org/participate-jstor/individuals/early-journal-content.

JSTOR is a digital library of academic journals, books, and primary source objects. JSTOR helps people discover, use, and build upon a wide range of content through a powerful research and teaching platform, and preserves this content for future generations. JSTOR is part of ITHAKA, a not-for-profit organization that also includes Ithaka S+R and Portico. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

ab altero id ita reprehendi ut quaerat:

τῶν γὰρ πλεόντων ζῇ τις;

sed parco pluribus. Dabis mihi τὴν θάλατταν ἡδεῖαν neque appellari a Graecis neque existimari, et aliquid vitii in illis verbis ali. In libris melioribus ἡδεῖαν non comparet. Exhibent omnes οὐδὲ τὴν θάλατταν ὅταν ταράττηται. Supervenit Graeculus qui ἡδεῖαν interpolavit. Tenebimus interpolatorem manifestum postquam ex ΘΑΛΑΤΤΑΝ veram lectionem erueris. Nihil aliud latet in corruptis syllabis quam Homericum ΑΛΑΔΙΑΝ et sic rescribendum est: οὐδὲ τὴν ἅλα δῖαν ὅταν ταράττηται.

VITA APOLLONII TYANENSIS.

Superest post Kayseri messem haud contemnendum spicilegium in vita Apollonii. Pauca quaedam raptim indicabo. Legitur I. 16. pag. 20. Olear. εἰ μὲν Ἑλλὰς ἡ πόλις εἴη καὶ τὰ ἱερὰ γνώριμα ξυγκαλῶν ἂν τοὺς ἱερέας ἐφιλοσόφει περὶ τῶν θεῶν —, εἰ δὲ βάρβαρά τε καὶ ἰδιότροπα διεμάνθανε τοὺς ἱδρυσαμένους αὐτὰ καὶ ἐφ' ὅτῳ ἱδρύθη. Emendandum esse διεπυνθάνετο τοὺς ἱδρυσαμένους et res ipsa docet et loquendi usus (nam διαμανθάνειν non significat *sciscitari*, *percontari*, sed *plane cognoscere*, ut in vicinia cap. 18. pag. 22. καὶ γὰρ ἂν καὶ τὰ ἐκείνων διαμαθεῖν) et prorsus confirmant ea quae continuo sequuntur: πυθόμενός τε — μετῄει ἐπὶ τοὺς ὁμιλητάς.

Ubi dixerat Apollonius V. 7. pag. 192. ὡς μὲν ἐγὼ Τελεσίνου ἤκουον δέδιεν ὁ χρηστὸς Νέρων τὰς Ἠλείων μάστιγας, post pauca Nero dicitur κακῶς οὕτως ὑποκρίνεσθαι τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ὡς μὴ μαστιγώσεσθαι νομίζειν πρὸς τούτων ὧν αὐτὸς ἄρχειν τέτακται. In his Olearius, caeteroquin mirificus corrector, acutius vidit quam Kayserus, et importunum μή in μὴ μαστιγώσεσθαι delevit. Idem in nonnullis libris Graeculi correctores fecerunt. Iacobsius, quia μή in optimis libris est, coniecit: ὡς μὴ μαστιγώσεσθαι (κέρδος) νομίζειν, sed neque hoc satis rei convenit et ὡς τὸ μὴ μαστιγοῦσθαι κέρδος νομίζειν Graece fuerat dicendum. Emendandum est: ὡς μεμαστιγώσεσθαι νομίζειν πρὸς τούτων ὧν αὐτὸς ἄρχειν τέτακται, Philostratus

enim, cuius est vitiosa admodum oratio, rationem et usum illius temporis. quod appellant Grammaticorum filii *paullo post futurum* (μετ' ὀλίγον μέλλοντα) non satis intellexit, quemadmodum neque caeteri omnes qui Ἀττικῶς scribere satagebant, neque ipsi Grammatici, qui *absurdum* nomen τὸν μετ' ὀλίγον μέλλοντα imposuerunt formis quas minime perspexerant. Credebant Grammatici, Atticistae, Sophistae et Rhetores illas formas esse *exquisitiores*, et perinde esse λυθήσομαι et λελύσομαι dicere, sed λελύσομαι esse venustius et Ἀττικώτερον. Ipsius Dionysii Halicarnassensis haec est sententia περὶ συνθέσεως ὀνομάτων pag. 43. Quam vehementer erret facile intelligimus. Soloecum plane est, ut hoc utar, ὁ μέλλων εἰρήσεσθαι λόγος pro ῥηθήσεσθαι. Dicebant ὁ λόγος μάτην εἰρήσεται pro εἰρημένος ἔςαι. Sed nihil horum aut caeteris sequioribus suboluit umquam aut Philostrato, qui haec omnia *exquisitiora* esse ratus passim sic ineptire solet. Sic perperam usurpavit IV. 24. p. 162. τετμήσεται, IV. 40. pag. 181. γεγράψεται, IV. 43. pag. 184. πεπράξεσθαί τι εἶπε καὶ μὴ πεπράξεσθαι, et V. 33. p. 215. ὃν πεπράξεται τρόπον κελεύεις λέγειν. Fefellerunt Graeculos loci qualis est Aristophanis in Pluto vs. 1027.

φράζε καὶ πεπράξεται.

in quibus est Comica celeritatis significatio. *Simul ac iusseris quod iusseris factum erit.* Substitue πραχθήσεται vel γενήσεται, de sententia erit actum. Hinc igitur isti τὸν μετ' ὀλίγον μέλλοντα appellaverunt: quod quam male fecerint perspicuum esse arbitror omnibus. Similes sunt Philostrati errores V. 34. p. 217. in παραβεβλήσομαι, V. 39. p. 224. in πεπλήξομαι, VI. 13. p. 251. et VII. 27. p. 308. in διαβεβλήσομαι, et VII. 17. p. 298. in ξυντετμήσομαι. Eodem igitur genere erroris scripserat ὡς μεμαςιγώσεσθαι νομίζειν, quod eo facilius in μὴ μαςιγώσεσθαι potuit depravari quia scribis solemne est μὴ omisso accentu cum sq. vocabulo coniungere. Diligenter hoc Bastius docuit. Insigne exemplum erroris hinc nati apud Diogenem Laërtium reperi, qui in vita Zenonis VII. 46. τὴν ἀκατάληπτον φαντασίαν definivit esse τὴν μήτραν ἢ μηδὲ ἔκτυπον. Multorum coniecturis haec vexata sunt. Verum est τὴν μὴ

τρανῇ μηδὲ ἔκτυπον. Perdidit omnia, ut tu vides, scriptura vetus μητρανῇ.

Narratur Bacchus III. 13. p. 103. quum castellum in rupe situm oppugnaret προσβαλεῖν αὐτῷ κελεῦσαι τοὺς Πᾶνας, ὡς πρὸς τὸν σεισμὸν ἱκανούς, ἐμβροντηθέντας δὲ αὐτοὺς ὑπὸ τῶν σοφῶν πεσεῖν ἄλλον ἄλλως. Sensu vacuum est πρὸς τὸν σεισμόν. Sententia requirit ὡς ὀρειβατεῖν ἱκανούς, quod quibus verbis Philostratus expresserit reperit Valckenaerius, in cuius Schedis Mss. exstat haec felix emendatio ὡς πρὸς τὸ σιμὸν ἱκανούς. Scribebatur ob vocalem longam ΤΟΣΕΙΜΟΝ, quod Graeculus in vulgatam depravavit. Quam recte in tali re πρὸς τὸ σιμόν ponatur, omnium optime Philostratus ipse docebit II. 11. p. 59. ἀναπηδῶντι μὲν τῷ ἵππῳ πρὸς τὸ σιμὸν ἐφεῖναι τὸν χαλινόν, κατὰ πρανοῦς δὲ ἰόντι οἱ μὴ ξυγχωρεῖν.

Palmaria Valckenaerii emendatio fugit Kayserum quum ederet VII. 2. p. 280. Ἡρακλείδης καὶ Πύθων οἱ Κότυν ἀποκτείναντες τὸν Θρᾷκα νεανία μὲν ἤστην ἄμφω, τὰς δὲ Ἀκαδημίους διατριβὰς ἐπαινοῦντες σοφώ τε ἐγενέσθην καὶ ἐλευθέρω. Sic edidit Kayserus ex Codice Parisino, quem paulo calidius »*cum* Σ *Demosthenis et* Γ *Isocratis praestantia comparari posse*" in Praefat. scripsit p. XIII. Pro νεανία in aliis est ἀνίω (id est ἀνθρωπίω), vel ἀνθρωπίω, vel ἀνθρωπείω. Rem acu tetigit Valckenaerius ad Herodot. IV. 18. restituens Αἰνίω, nam erat utriusque patria Αἶνος in Thracia, sed Athenis eruditi Platonem audiverant. Scribitur in libris ΑΙΝΙΩ superscripta de more nomini proprio lineola. Scribae sibi visi sunt ΑΝΙΩ videre, id est ἀνθρωπίω. Vides νεανία futili correctori deberi qui in loco impedito quod in buccam venit temere substituit.

In lepida historiola portitoris in Mesopotamiae introitu vectigal ab Apollonio exigentis pag 24. I. 20. ubi editur: ὁ δ' ἤδη βλέπων τὸ ἑαυτοῦ κέρδος ἀπογράψαι οὖν ἔφη τὰς δούλας, correcto accentu in ἀπογράψαι verba sic constitue: ὁ δ' ἤδη βλέπων ἐς τὸ ἑαυτοῦ κέρδος »Ἀπόγραψαι οὖν," ἔφη, »τὰς δούλας."

In libro VII. 11. p. 287. οἱ μὲν τέττιγες ὑποψαλλούσης αὐτοῖς τῆν ὥρας ἐν ᾠδαῖς ἦσαν, gratus a Valckenaerio accipio

ὑποψαλλούσης αὐτοῖς τῆς αὔρας. Vim intulit Graecitati qui vulgatam scripturam sic interpretatus est: »*anni tempore eas ad cantum concitante.*" Ὑποψάλλειν dicitur ut ὑπᾴδειν, ὑπαυλεῖν, quibus affinia sunt ὑπαγορεύειν, ὑπογράφειν, ὑπορχεῖσθαι, ὑποθεῖν cet. Suavissime igitur ἡ αὔρα dicitur cicadis cantantibus ὑποψάλλειν.

In Apollonii Tyanensis Epistolis apud Kayserum III. pag. 54. est Lacedaemoniorum ad eum missa epistola Dorice scripta mendis scatens, cuius initium est: Λακεδαιμόνιοι Ἀπολλωνίῳ. Τὰν δεδομέναν τιμάν σοι ἀπεςάλκαμεν τόδε ἀντίγραφον σαμανάμενοι τᾷ δαμοσίᾳ σφραγῖδι. Facile apparet legendum esse τᾶν δεδομενᾶν τιμᾶν τοι ἀπεςάλκαμες κτέ. et continuo ὡς εἰδῇς pro ὡς ἴδῃς. Post pauca ubi legitur: Ἀπολλώνιον Πυθαγόρειον ἦμεν πολίταν ἔχειν τε καὶ γ ά ν ο ς καὶ ο ἴ κ ω ν ἔ κ τ α σ ι ν, luce clarius est sic scribi oportere: ἔχεν τε καὶ γ ᾶ ς καὶ ο ἰ κ ί α ς ἔ γ κ τ α σ ι ν. Idem vitium est in Byzantinorum decreto apud Demosth. de Corona p. 256, 6: δόμεν ἐπιγαμίαν, πολιτείαν, ἔγκτασιν (libri omnes ἔκτασιν) γᾶς καὶ οἰκιᾶν. Quis nescit passim in vetustis Inscriptionibus occurrere γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτασιν, ut propemodum turpe sit γάνος ab Editore retentum fuisse. Sequitur: Ἡ ς ά κ α μ ε ν δὲ καὶ ἐπίσαμον εἰκόνα γραπτὰν καὶ χαλκᾶν ἀρετῆς (L. ἀρετᾶς) χάριν, in his et alia impedita sunt et quomodo ἱςάναι dicatur de *tabula picta*, et qui potuerint coniungi εἰκὼν γραπτὰ καὶ χαλκᾶ, quae expediant alii. Pro ἡςάκαμεν repone ἑςάκαμες. Saepe utuntur sequiores Graeculi perfecto ἕςακα transitive pro *statui*, *collocavi*, et compositis παρέςακα et καθέςακα, cuius apud istos frequentissima est forma passiva καθέςαμαι. Ἥςακα plane barbarum est.

Respondet Apollonius displicuisse sibi legatorum cultum delicatum ac mollem: ἄνδρας ἐθεασάμην, scribit, — δακτυλίους πολλοὺς καὶ καλοὺς περικειμένους, ὑποδεδεμένους ὑπόδημα τὸ Ἰωνικόν. Quam sit ineptum dicere περίκειμαι δακτύλιον Graeculorum nemo sentiebat. In ultimis verbis scribarum ineptias vides pro ὑποδεδεμένους ὑποδήματα Ἰωνικά.

C. G. COBET.